

KÁNTOR ZSOLT

A Gesamtkunstwerk erudíciója

„Légy közel az én lelkemhez, Istenem,
váltsd meg azt, szabadíts meg engem!
Mert akit Te megvertél, azt üldözik,
A Tőled sújtottak fájdalmát szólják meg.”

(69. zsoltár 19. és 27.)

A *Pneuma Hagion* a magányomban talált meg,
amikor Jézus szavain töprengtem.
Aki nem issza a véremet és nem eszi a testemet,
nincs abban élet (zoé). S ahogy vettem magamhoz
igét (mannát) és bort (Krisztus vérét),
Úrvacsora közben megszólított a *Spiritus Sancti*.
Mert Ő a keletkezett és a romlásnak alávetett dolgokkal
nem vállal közösséget.
Hanem mindig a felfelé szárnyalás a tiszte,
hogy az Egyedülvaló Egy kísérelőjeként
elvezesse az embereket a Bibliához.
Az Arkhétüposz (az ősminta) érdeklő,
de nem úgy mint Philónt, hanem mint Origenészt,
aki az Énekek éneke-kommentárban minden hívőt
galambnak tekint. Mert megkapják a Szent Szellemet.
Megkapják Isten karizmáit, tehát olyanokká válnak,
mint maga a rúach, földi és testi régiókból fel-
repülnek az **odafelvalók igéinek egeibe**.
Ahogy lenyeltem az utolsó korty vért,
a boldogmondások megelevenedtek.
A borospohár oldalára piros filccel írtam:
boldogok a szelídek, mert ők öröklük a földet.
Ebben a pillanatban megszólalt Wágner operája.
A mobil ébresztett. Íme a Gesamtkunstwerk erudíciója,
Súgta a Szél. És a búkóablak kinyílt.

Juhász Ferenc mint elbeszélés

Az életműve egy város. Két kapuja van, az egyikén belépünk a Juhász-impériumba, a másikon átlépünk belőle az egyetemes szellem birodalmába. Tizenkét lakat van a bejáraton: jáspis, zafír, kalcedon, smaragd, sárdonix, sárdius, kricolitusz, berillusz, topáz, kisopráz, jácint és ametiszt. Mind a tizenkettőhöz egy-egy ige a kulcs. Az első: az igaz ember hitből él.

A második: szív teljességéből szól a száj! A harmadik: minden Átala lett, nélküle semmi nem lett ami lett. A negyedik: adok nektek hús-szívet, kiveszem belőletek a kő-szívet. Az ötödik: akit a Messiás szabadít meg, az igazán szabad ember! A hatodik: az igazi bölcsesség az Isten félelme. A hetedik: csak Istenben nyugszik meg a lélek. A nyolcadik: boldogok a szellem koldusai, mert övék a mennyek királysága. A kilencedik: a kő kéz érintése nélkül zuhan alá és szétzúzza a cserepet és a vasat. A tizedik: a hit a reménylett dolgok valósága, a nem látott dolgokról való meggyőződés. A tizenegyedik: aki megalázza magát felmagasztaltatik. A tizenkettedik: újra fölépíti az Úr Dávid leomlott sátorát!

Aki felolvassa mind a tizenkét kulcsmondatot, megkapja a tizenkét drágakövet, ráadásul beléphet a titkok kapuján. Azután megfürödhet a mondatokban, megszártkozhat a nyelv metafora-szigetein, kijelentést kaphat az olvasás gyönyörűségéről, majd mielőtt átlépne az abszolút szellem csillagkupolája alá, bepilanthat a mindenség örökkévaló édenkertjének ablakán, ahol nincs idő. Azután angyalok kísérik a látogatót a saját küldetése kútjához. Ha odáig eljut a látogató a fenti lépéseken keresztül, ott valami különleges, eddig nem tapasztalt boldogság-érzet fogja átjárni.

A visszatérés onnan már nem egy fizikai út lesz, hanem egy másik csoda.

A klaviatúra bársonya

*A zongoraszéken Hanzó Menta kisasszonyra gondoltam,
elzongoráztam Haydn és Chopin egy-egy brillírját,
úgy éreztem néhány brill, néhány gyöngycsepp
az éjszakában felnyílt.*

*Ahogy a zongora teteje álmomban.
És a páncéltőkék hideg égíse alatt
ott feküdt a nő.*

*A klaviatúra fehér szirmaira ráhullt
vörös haja.*

*Mobil csörgött, durva librettó jött.
Apu kómába esett. Rohantam, az idegek
Szinte szúrták az agyam. De távol legyen, mondtam
Jézus, a Messiás nevében.
És jött a villamos.*